

Wår Herras Jesu Christi nåd ware
med oss allom. Amen! /

Berggren, Anders,

73 Cg Br.

Vår Herras Jesu Christi nåd ware med oss allom. Amen!

Ålftade och wälsignade Läsare, detta är den Boken som Johannes såg, när Jesus wisade honom den Yttersta Domen, som han beskriwer i Upp.=B. 20: 12, och kallas Liffens Bok, hwarpå hela vår salighet beror; den blifwer den sista i werlden som Gud låter skrifwa, ty den skall utreda Guds och Jesu fulla mening, samt Bibelordets rätta tydning, hwarföre den tager sin början på alldeles såsom Bibeln slutar; den måste medfölja och blifwer nödwändig för mig på domedag, hwilket jag will slutligen förklara.

Nu will otron och den ondes barn säga: icke kan du skrifwa den; icke skall Liffens bok skrifwas af menniska på jorden; Men jag swarar: i himmelen fins hwarcken penna eller bläck, eller tryckeri, och som hela vår Bibel är skrifen och tryckt af menniskor på jorden, så måste och denna angelägna och onnbärliga Liffens bok, skrifwas och tryckas af menniskor på jorden.

Den blifwer sträng och beshinnerlig att genomläsa, men ingalunda skadelig för någon menniska; men jag måste wisa, och ansvara för den wid Christi domstol.

Nu frågas, hwarföre kallas den Liffens bok? Jo min vän, emedan alla de, som den innehåller och tror, skall lesa och icke dö; hwilken som tror Jesum kommer icke i domen. Joh. 3: 18. Sannerligen säger jag eder, den som tror honom som mig sändt hafwer, han hafwer ewinnerligt lif, Joh. 5: 24, och dertföre kallas den Liffens bok.

Mine wälsignade medmenniskor, huru skall det tillgå den dagen, då rätten skall afgöras och domen förkunnas, Gud will hafwa sin rätt, jag som menniska will och bör påstå min och alla både lesande och döda menniskors rätt, satan påstår sig hafwa största rätt på jorden. Nu jag som menniska och är stadd emellan dessa båda fiendsmän Gud och satan, har fått i uppdrag, att dela och yrka rätten som jag bäst och nyttigast finner.

Och efter jag nu fått detta wigtiga förordnandet, så måste jag begagna Bibeln och lagen till stöd, för mitt afgörande, och jag wet att hwarcken Jesuwulen, Gud eller menniska, kunna kassera eller ogilla Lagen och den Heliga Skrift, alltså måste den vara gällande för rättwisans gynnare. Men hör du förbannade

afgrundsfulste, som heter Djefwul, Satanas, som bedrager hela werlden, dig will jag först tala med, och det med en högljud och wred stämma, så högt att det ljuder öfwer hela werlden. Jag är icke skriftlärd, men ransafat Bibeln, och jag finner att du warit och är ett förbannadt skadeligt fysiognomi för mennisko-släktet, ifrån skapelsens stund, och än i denna dag. Du öfwerföll den lättrogna qwinnan i paradiset med smicker och lögn, tills du fick henne och dem båda, att äta af det af Gud förbudna trädet; hwem gaf dig lof dertill, eller hwad hade du med Guds folk att göra; du for in uti ormen och talade genom honom, 1 Moise 6: 3—4, och det war din skull, att menniskorne blefwo drifna ut från paradiset; ty de hade ingen wetskap om någon osynlig djefwul, förledare och bedragare, och kunde således icke förswara sig med sanningen, att de woro förlebde och narrade af dig, och emellertid gick du fri den gången; men nu kan du wara öfvertygad, att jag icke skall lemna dig fri! det war din skull att Gud förbannade marken, och nu skall jag förbanna dig i stället. Det war din skull att menniskorna måste wandra i öde-marken; och Gud satte ett barhuggit swärd emellan lifsens träd och dem, och du har icke annat förtjent utan förgås med swärd, samt kastas uti en sjö som brinner med eld och swafwel, och din dom står skrifwen i Uppb. 20: 10. Du är en bedragare, förledare, en mandräpare från begynnelsen, är roten och stulden till allt ondt; du är menniskornes ledare, anförare och de äro dina tjenare och barn, och en husbonde och fader måste alltid answara för sina barn och tjenare; äfwen skall du answara mig wid Christi domstol; och när jag nu tänker på det myckna onda som du bedrifwit och ännu idkar, hwilket jag och mina medmenniskor lida stort mehu utaf; och i följe häraf föranklätas jag, att lagligen infalla och stämma dig djefwul och belsehub från helfmete samt alla hans englar och onda andar på jorden, för att möta mig, och infinna eder wid Christi domstol. För att gemmåla och swara mot dessa mina stämmingspåståenden, samt answakta den dom, som då skall kungöras. Mötetiden är icke utfatt, men när åskan höres och domsbajunen ljuder, då är tiden att ni skolen infinna eder. Sedan jag nu stämt dig satan och kallat dig till domstolen, så måste jag frambara mera sanning, samt widare utveckla mina stämmingspåståenden; men ett will jag först förelägga dig, du får icke komma längre än wid domarens wenstra sida; icke får du wisa dig såsom menniska, emedan lagen icke

tillåter i brottmål att sända barn eller tjenare till rätten; alltså må du själf insinna dig, och det är mig likgiltigt i hvad skenad du kommer; jag wet du tänker wisa dig såsom ett Lejon för att skrämna mig. Härmed bedrager du dig själf; ty du skrämmer mig icke hwarfen med lejon eller björn.

Men nu will jag andraga Bibeln och Lagen, som måste blifwa grunden för mitt käromål; men hör nu du förbannade djefwul, du tänkte wäl, det war till folket Gud skref de tio buden på Sinai berg; nej, det war till dig, detta blef skrifwit och för din räkning, emedan Gud insåg ganska wäl, att Han icke fick behålla sitt folk i frid för dig, som Mose beledsagade från Egypten och Faraos händer, utan du insann dig äfwen der ibland dem och förförde dem till olydnad och afguderi, och derföre tänkte Gud att med Lag och Bud förelägga dig att du får icke göra det, att det war till dig Gud skref kan du icke neka; ty der står tydeligt wid hwarje bud: du, skall icke göra det. Hade det warit till folket Gud sagt sin mening, då kunde Han icke säga du wid hwarje Bud. Icke säger man du till flere menniskor, utan då heter det: ni får icke göra så, och således måste du kunna förstå, att det war till dig och icke till folket Gud skref. Detta anade du wäl straxt, emedan du förmodade Mose att sönderslå de twenne första stentaflor Gud skrifwit på; men sedan skref Gud på twene nya taflor som står fast i denna dag, och innehåller följande:

1:sta Budet. Du skall inga andra gudar hafwa för mig; det will säga, att Gud will du skall vara Honom lydig och underdånig, samt icke förföra Hans folk till afguderi, eller förlita sig på dödt ting, utan på den ende och sanne Guden allena; detta åtlödde du icke.

2:dra Budet. Du skall icke misbruka Guds namn. Här swarar jatan, att han har ingen Gud, men likwäl förmår du menniskorne att misbruka den gudens namn som du icke har någon del uti, hwarföre Gud har lofwat i samma stycke att du skall icke blifwa ostraffad derföre.

3:dje Budet. Du skall helga hwilodagen. Detta har du icke åtlödt, du har wäl insunnit dig i kyrkan, men till förargelse, du tager bort ordets kraft, och det heter: farer icke wilse ty Gud låter icke gåcka sig. Men här har du farit betydligt wilse som trängt dig in uti Guds tempel, då du wet, att det är icke byggt för din räkning; äfwen wid nattwarden har du insunnit dig

med dina tjenare, hvarföre du gjort dig saker på Christi lekamen och blod, och således åsamkat dig en ewig fördömmelse.

4:de Budet. Du skall hedra fader och moder. Barnet har icke wäl kommit från moderlifwet, utan du warit tillreds med dina onda andar, hvarföre det har icke kunnat, utan förorsakat föräldrarne sorg, olydnad och wanheder och derföre skall du icke länge lefwa eller regera på jorden.

5:te Budet. Du skall icke dräpa. O huru många har du icke dräpit sedan Abel, blef genom ditt förwällande dödad, derföre säger Jesus, du är en mandräpare från begynnelsen. Joh. 8, och detta måste jag storligen sedermera anklaga dig för.

6:te Budet. Du skall icke göra hor. Ett Guds barn kan icke synda; ty Jesus säger: I skolen älska hwarandra inbördes och allt hwad som sker af christelig kärlek och öfwerenskommelse har Gud ingenting emot; men allt hwad som sker emot Guds wilja är af satan ingifwet och således din skull, om der brytes mot detta bud.

7:de Budet. Du skall icke stjåla. Du stal dig in uti Paradiset i Guds frånvaro; du herböwade våra första föräldrars och deras efterkommandes sällhet. Huru många menniskor har du icke fört i förderfwet som måste sitta inom lås och bonmar, som du förledare och bedragare warit orsaken till.

8:de Budet. Du skall icke wittna orätt emot din nästa. Här swarar du att du har ingen nästa; men likwäl har du förmått menniskorne att wittna orätt emot deras nästa.

9:de Budet. Du skall icke hafwa lust till din nästas hus. Jag wet du har ingen nästa, utan de onda andar i helfwete och dit kan du fara, ty menniskornas hus och boning får du icke hafwa lust till.

10:de Budet innehåller att du får icke hafwa lust till något, hwad Gud och menniskor tillhöra.

Som jag nu utredt och låtit dig höra Guds fulla mening, då Han skref lagen på Sinai berg och du har brutit mot alla stycken, hvarföre jag swärligen anklagar dig, äfwen finner jag att du warit närwarande wid Bibelns öfwersättande, emedan jag finner att den är icke så, som sjelfwa meningen blef skrifwen, hvarföre jag också en gång förbannar dig, Till att uppräknat det myckna onda du wållat menniskorna i tiden, blifwer nu allt för widlyftigt att låta dig höra; men hwad ondt gjorde du icke mot Guds egen Son; först tänkte du genom Herodis att förgöra

och döda honom, och för din skull måste Jesu förälbrar fly in uti Egypten; äfwen der infann du dig för att komma honom på fall, och allt sedan war du Hans motståndare och frestare. I fyratio dagar och nätter qwarhöll du honom uti öknen och din mening war att swälta honom till döds; sedan wille du att han skulle tillbedja dig. Detta war ett förbannadt företag att påstå att Gud skulle tillbedja och tjena satan, och sedan förföljde du honom alltjemt. Slutligen for du in uti Judas och andre dina tjenare, så att du fick Jesus fastspikad på ett kors och der måste Han hänga såsom en förbannelse och dö. Då gjorde du sáfeligt illa, och hwad sorg förosakade du icke Jesu moder och wänner, eller huru sáfawäckande död måste icke Jesu lärjungar undergå för din skull, och wet nu att Gud skall för allt detta hafwa dig fram för domen. Du tänkte att döda Jesus, för att du skulle få regera i ewig tid. Härmed är du bedragen, ty Jesus är uppstånden och lefwer; men för det du icke skulle döda honom änyo for Han lefwande till Himmelen; ty din affigt war om du hade fått honom fast andra gången, hade du för-mått dina tjenare att bränna upp honom, lika som du gjorde med Johan Huß för omkring 400 år sedan, du lät bränna honom lefwande på ett bål och dina onda och elaka anslag kan ingen beskriwa, eller hwad måste icke jag lida af dig och dina tjenare i denna stund, du förblindar mina läsare, och tager bort ordet att de icke tro skola. Luce 8: 12. Undra nu icke att jag uti min stämning yrkar och påstår efter lagens högsta strängbet.

Men aldra först påstår jag att du skaffar mig fram till Christi domstol, alla lefwande menniskor som äro uti ditt wäld och under din lydriad den dagen, af hwad lära, stånd och klasser det än wara må.

För det andra, att du skaffar fram alla döda menniskor som äro under ditt wälde, magt och wäld, ifrån och med Adam och Ewa och intill tidens sista slut. Både höga och låga, fattiga och rika, Hedning, Jude och Gref; äfwen Judas och alla de som du begagnade till Jesu död skall du skaffa fram, alla, alla skall du skaffa fram till Christi domstol, som äro uti ditt wäld emedan du har röfwat dem till dig, och sedan påstår jag efter Guds och konungens lag, som förbjuder samt tydligt och klart uttrycker, att den som dräper han skall dö, och i förmåga häraf, yrkar jag att du måtte blifwa dömd efter nämnde lagrum samt undergå

det straff som stadgadt är och warda ewigt förbannad, för det du bedragit hela werlden och dräpitt Guds egen Son, och för att wittna i detta mål, framkallar jag alla menniskor, hwilka Gud har sagt skola wälsignade warda, för att ställas på domarens högsta sida och intyga med mig, att satan hafwer bedragit oss alla, ja hela werlden. Uppb. 12: 8. Men hwad will jag då göra. Satan påstår, att icke barn eller tjenare få wittna mot husbonde eller fader, ej heller i egen sak får någon wittne bära. Detta kan jag icke motsäwa, emedan lagen förmåler detsamma; der står jag willrådig och icke wet någon utwäg, utan wittne kan ingen sak afdomas; ad jo, jag tänker mig om, Gud har lefwande till himmelen tagit Enoch och Elias, hwilka äro ojäfwiga, och desse måste jag anhålla må blifwa hörde och intyga sanningen, hwarigenom jag måste, rättwisligen winna bifall till mina påståenden.

Store, ewige, allwise, barmhertige, gode Gud och rättwise fader, wi äro alla af dig utgångne och skapade genom dig. Hafwa wi lif och warelse, och jag måste nu wända mig till dig, med anhållan och bön, att du wille se till dina skapade werk samt lemna mig den rätt jag äskar och begärt; tillika uppfylla de löften, som Du uti min bibel utlofwat.

Du säger sjelf, drag mig till minnes, låt oss gå med hvarannan till rätta. Ef. 48: 26. Detta kan jag icke underlåta, utan påminna dig till hwad ändamål menniskorna blefwo skapade.

Det war wäl icke din mening att skapa dem till satans rof och hans båtнад, hwarföre wi måste klaga i psalmen: ad, om jag ofödd wore eller jag aldrig warit skapad till werlden.

Det är ganska swårt att wara menniska och jag för min del måste rättwisligen anföra följande klagan: jag tål icke warnt och icke kallt, knapt en dag kan jag lefwa utan mat och hwad jag äter blifwer uti mig på ett wedervärdigt sätt förwandladt; om man äter den finaste mat och wälluktande frydda, när det passerat naturwägen, blifwer den ohyggligaste träck som kommer från skapad warelse på jorden.

Det är swårt att höra och se menniskornas belägenhet, den ena måste wandra hit och den andra dit, för att söka sitt bröd och sin bergning. Här finns så mycket menniskor att den ena går i wägen för den andra och sjukdomar och wedermöda, samt fruktan och wäntan och på sistone döden.

Store Gud och rättwise fader jag klagar icke utan orsak,

jag är en ringa tjenare, men jag kan icke förtiga med sanningen och jag har ingen annan än min Gud och skapare att beklaga min nöd för, och jag anhåller och begär hjälp och ändring, i anseende till mitt öfverlagade tillstånd.

Jag har stämt och kallat djefwulen till domstolen, han som war wällande till menniskornas olydnad, af begynnelsen och än i denna dag, hwilket jag fullkomligen utredt och förklaradt, och i följd deraf anhåller jag om befrielse samt en rättwis dom i detta mål, som jag mot djefwulen är nödsakad att utföra. Jag fordrar icke, utan rätt och sanning will jag skall wara gällande, nåd äskar jag icke; ty satan förebrår mig, att jag kommer icke in uti Guds rike, utan det sker af nåd och barmhertighet, och dertföre får nåd icke ega rum, fick en nåd, wille alla hafwa nåd och då wille satan också hafwa nåd för att undslippa det straff jag yrkadt på honom, och då följde han med in uti den nya förwäntade werlden och dertföre är bäst att rätten går före nåden.

Men rättwisa Gud och Fader, djefwulen är swår att strida emot; ty han har så många tjenare, jag har efter din befällning budit och förkunnat, om den yttersta domen, men de wille icke tro på Jesus som har sjelf sagt att det som ske skall, skall han förkunna eder. Joh. 16: 13. Men de wille icke tro eller höras talas om någon dom, de wille icke öfvergifwa werldens fåfånglighet, de älska mera högfärd, lust och timliga nöjen, än de älska Gud, och nästan den största delen äro den ondes tjenare.

Gud sjelf beklagar sig för Esaias, att det är ett röfswadt folk, som äro bortförde i fångahus och äro wordne till rof och ingen hjälpare är besinnande och ingen säger så dem igen. Es. 42: 22. Härmed är Guds mening, att satan har röfswat till sig Hans folk och ingen wågar påstå att de skola tillbaka igen; men juft dertföre har jag instämt satan med påstående att han skall återlemna dem och det måste ske, så wida Gud är Gud och jag är en menniska.

Det synes wäl farligt att gifwa sig i strid mot sjelfwa afgrundssturten djefwulen; men icke hade David åtagit sig att strida mot Goliat, om icke han warit wif om att blifwa segerwinare. 1 Samuel 13: 17. Icke hade jag stämt eller wågat mig i strid mot sjelfwa djefwulen om icke jag är förwisad om, att han skall gifwa wika; ty jag går icke emot honom utan i Herrans Ze-

baoths namn, och den som tror på honom behöfwer icke frukta, i hwad fara han än kommer uti.

Jag har förut omnämndt att denna bok blifwer nödwändig på domedag, detta kan wäl ingen motstrida; ty icke går det an, att komma för en rätt utan stämning och skriftliga påståenden, så wida man tänker winna sin sak, icke hade David slagit kämpeu Goliat, utan med sin slunga och sina stenar som han ur bäcken tagit, icke kan jag öfwerwinna satan utan med denna bok; ty jag måste wedertägga allt hwad han kan förebära, och derföre säger Jesus hwilken är nu en trogen och snäll tjänare som Herran satt öfwer sitt husfolk, att gifwa dem mat i rättan tid. Matth. 24: 45. Trogen att man icke öfvergår på fiendens sida eller gifwer efter när förförljelse och frestelse påkomma, eller i sjelfwa striden wika undan för fiendens swära anfall, och snäll betyder, att man skall wara så fintlig och snäll att man kan wedertägga och tillintetgöra allt hwad satan och hans tjänare kunna förebära.

Gud talade med Esaias och han lofwade att göra sin lag herrlig och stor. Es. 42: 21. Detta har Han uppfyllt uti denna bok, hwilket jag förut har beskrifwit. Jag har upplossat lagen och herättat till hwad ända Gud utgifwit till den; men Jesus säger: hwilken som upplossar ett af dessa minsta buden och läser så menniskorna, han skall kallas den minste i himmelriket; men hwilken som det gör och läser, han skall kallas stor i himmelrike Matth. 5: 19.

Härmed menas om man berättar till hwad ändamål Gud utgaf lagen eller de tio buden på Sinai berg, att det war endast för att wi derigenom skole blifwa lyckliga, och satan skall derigenom blifwa dämpad på domedag och du kan lesa huru som helst, du blifwer likwäl salig. Detta wore en förbannad lärdom hwarföre Jesus säger, han skall kallas minst i himmelriket.

Nej, så får man icke lära, jag hafwer wäl upplossat lagen, men wi som äro under lagen, måste lida för lagens öfwerträdelse, genom ånger och bättring, ja wi måste födas på nytt, på annat sätt kan wi icke komma i Guds rike och detta är den rätta lärdom och derföre säger Jesus, Han skall kallas stor i himmelriket.

Här finnes en del menniskor som kallas läsare och de sista dagars helige, mormoner och så vidare; dessa tro sig wara Guds barn och Jesu wänner, men det är icke så; de mena sig göra

Gubi en tjenst med sina många böner, slitiga kyrfogång och ofta nattwardsbesök, men de äro icke dertföre Jesu wänner ty de bära ett falskt hjerta emot Gud, de wilja icke medgifwa hans wilja, de wilja icke låta Jesus få det honom tillhörer som han lidit döden för; de tro att satan skall få mängden, den stora hopen, endast de skola frälste och salige warda. Dessa äro satans bästa wänner, ty så will han det skulle vara; någon allmän frälsning will djefwulen och hans tjenare icke höra talas om. De fasta en mörk och föraktelig skugga på mig, som har förkunnat min Herras wilja, och jag wet de förakta Guds werk, hwilket skall blifwa dig en swår följd, som du dyrt får ångra innan du inkommer i de sällas boningar. Ty den som låter satan inbilla sig att strida emot Gud, blifwer den människans fista wärre än den första, som Jesus säger i Matth. 12: 45; åter säger Jesus i samma bok: "du skall älska Herran din Gud af allt hjerta och af all din hog" och den som det gör, han hatar satan och låter honom icke inbilla sig något som strider emot Gud, utan tror hwad han har sagt skall ske.

Åskade wän! tror du icke att Jesus har lidit döden för alla människor? tror du icke att hans ord blifwa samma, att det skall vara ett sårhus och en herde? tror du icke hwad Johannes berättar i sin Uppenbarelse, om alla som han såg stå i Guds åsyn för stolen, tolf Israels slægter och tolf tusen i hwarje slägt, och sedan en stor skara som ingen räkna kunde? Du tror icke hwad Gud lofwade Abraham då han offrade sin son Isak, att igenom din säd skall allt folk på jorden wälsignade warda. — När Jesus war född i Bethlehem och de herdar som waktade stadens kreatur, samma natt singo höra från himmelen en glädjeröst, som allt folk wedersaras skall, detta will ingen tro, men jag wet det skall ske.

Åh huru olycklige skola wi icke vara, om så skulle tillgå på den yttersta dagen, som det tydes och djefwulen will hafwa det. Den ena människan skulle skiljas från den andra, ena man ifrån den andre, barn ifrån föräldrar och dessa från barnen, somliga till ewig glädje och somliga till ewig pina. Der skulle aldrig blifwa någon glädje i Guds rike, när de wisste att deras anhörige och wänner besunno sig uti pinorummet. — O du människa huru kan du låta dig nöja med en så sarsanswäckande ställning; ditt hjerta måste vara hårdt som sten och swart som sot, som will fätta dig emot Gud, som så herrligt och wäl beredt

vår och alla människors frälsning, vi böra glädjas samt älska, tacka och lofva Gud för alla hans välgärningar, och detta är det yppersta budet. Matth. 22: 38. Äfwen säger Jesus: "du skall älska din nästa som dig sjelf," och härpå hänger all lag samt propheternas skrifter; och dessa två buden måste människan sjelf uppfylla och den som detta gör han finner sig väl belåten med sin Herras tillgörelse. Han knorrar icke emot husbonden, såsom arbetarne i vingården gjorde. Vi kunna se hvad svar desse fingo, då vi läsa Matth. 20: 14—15. Äfwen säger Jesus: "många äro kallade, men få äro utvalde," uti verset 28 säger han: "jag vill gifwa mitt lif till återlösning för många," detta hörs twetydigt, då man icke begriper Jesu mening; detta måste jag i korthet förklara. Jesus wiste väl att samma otrosanda som då rasade med människorna, skulle fortfara till tidens slut. Och de äro få som tro Jesu ord, som jag förkunnat hafwer och blifwer derböre få utvalda, som äro försedde med trons brinnande olja uti sina lampor, wid Jesu ankomst, att genast få gå med honom in i bröllopsalen.

När Gud hade skapat människorna i paradiset och satan hade förfört dem till olydnad, då fingo de sin dom som ännu fortfar och sedan blef Jesus som war sann Gud och man af satans tjänare illa handterad samt dömd och på ett kors dödad. Nu måste det icke wara mer än rätt och billigt att satan också kommer fram för domen.

Men nu will jag fråga, hwem skall döma of emellan den dagen. Gud är en ande och dömer ingen, icke har Gud sändt Sin Son, att Han skall döma werlden, utan på det att werlden skall warda salig genom Honom, och Han säger sjelf, dömer icke att I skolen icke dömda warda. Hwarifrån skall då domen komma på yttersta dagen? Jo den står skriven uti Matth. 25. När denna lifsens bok kommer fram, som skilbrar wälsignelsen och förbannelsen, då är domen gifwen och fungjord, så att endast en rättwis konung utropar: Du har rätt, kommer I min faders wälsignade och går bort I förbannade, Jesus skall sitta på sin herrlighets stol och han skall skilja dem såsom en herde skiljer fåren ifrån getterna, och fåren skall Han ställa på den högra sidan och getterna på den wenstra.

Människorna liknar Jesus wid får och satan och hans många onde andar wid getter.

Får äro tåliga djur som stilla tiga för sina klippare; om

får komma in å annor mans ägor och göra skada, så duger det icke att stämna fåren för rätta, i afseende att så sin skada ersatt, utan man måste hålla sig till herden som hafwer wård öfwer fåren; äfwen wiste Jesus att det war utan ändamål att kalla menniskan till domstolen, emedan hon hade icke mera förstånd att swara än ett får; eller hwad synes Eder om en hade hundrade får, och han låter en del komma i mycket godt bete och de andre uti magert och dåligt bete, hwilket de kunde icke klaga öfwer. De som woro uti det goda betet hade ingen sorg eller frågade efter hwad de andra måste lida, som det magra betet blifwit tillbeladt. Likaledes är med menniskorna, den wäl-mående har ingen kännedom af hwad den torstige måste lida och dertföre lifnade Jesus menniskorne wid får.

Jesus lifnar satans onda andar wid getter, desse djur äro elaka att styra, de rafa omkring uti skog och mark, skala och bita toppen af träden, de äro förbjudna att sinnas på kronans mark, de hoppa öfwer gärdesgårdarne och skada kålen för sin husbonde, ästkan will de icke höra, de äro för sin elakhet ofta förbannade af des wakt, som oc dertföre lifnar Jesus satans skadeliga anhang wid getter; ty det war icke Jesu mening att någon menniska skulle blifwa förbannad på yttersta dagen, emedan han war icke sänd utan till att lida och dö för alla, och Gud hade utgifwit ett löfte, att allt folk på jorden skola wälsignade warda. 1 Moseb. 22: 18, hwilket löfte är nu efter Jesu befallning fullbordadt uti denna bok, som alla både lefwande och döda menniskor wälsignade äro.

Jesus säger att den stund skall komma då de döda skola höra Hans röst Joh. 5: 28. Detta måste ske, men med den skilnaden att alla de som äro affomnade och hwila uti Guds beskydd och Han då säger: står upp i döda och kommer för domen i Herrans namn, då höra de, men alla de som äro uti djefwulens wäld, de höra intet.

Men om man då säger: står upp I döde och kommer i satans namn, då höra de, och det är tydligt och klart att de som döde äro uti satans wäld kunna icke uppstå uti Guds wäld, men sedan skall satan icke mera få magt öfwer dem. Att det så skall tillgå kunna wi läsa uti Uppenb. 20: 12, och då skall det löftet fullbordas som Gud förkunnade menniskorna i paradiset, att qwinans säd skall föndertrampa ormens hufwud, och Gud mente djefwulens hufwud, magt och wälde, men detta har ännu icke skett.

Guds wisdom kan ingen menniska begripa och werldens wisdom är en galenskap för Gud, hwilket Paulus förkunnar i sin första skrifwelse till de Corinthier 1: 19—20. Hwilket som är en galenskap för Gud will jag i forthet förklara.

Den försoningslära wi bekänna, är alldeles ogrundad och icke gällande för Gud. Det heter att Jesus öfwerwunnit döden och djefwulens wäld när Han dog på korset, men detta war ingen möjlighet, ty Gud öfwer gaf Honom, hwilket Jesus sjelf gaf tillkänna; och den Gud öfwer gifwer måste för satan dyka under, hwilket skedde. Jesus måste böja sitt hufwud ned och dö. Den dagliga erfarenheten wijar ännu, att satan lesver lika som i gamla tider och regerar till domedag.

Att Gud blef försonad och Hans wrede skulle blifwa stillad för Jesu död skull, är lika grundlöst som det förra. Jesus war en hyggelig och wäl skapad menniskogestalt, men blef af satan och hans tjenare illa handterad, färad och fargad, uppstungen i sidan och ser nu ganska bedröflig ut, hwilket misshagar Gud ganska illa, och hans wrede är mera upprörd än stillad, ty huru skulle Gud kunna finna sig belåten med att få Sin Son så illa handterad? Det skulle wara en stor galenskap!

Jesu lärjungar måste efter Hans bortgång undergå martyrdöden, en blef leswande huden astagen, en blef kokad i en sjudande kittel, en annan korsfäst med hufwudet nedåtrvändt o. s. w. Detta war allt genom djefwulens tillställning, till Guds stora förgälfse och mot Hans wilja. Satan förhindrade Jesu lära, att den war död i många år.

Icke nog med allt detta, utan Gud skulle wara förlustig af Judas och alla de som woro behjelpiga till Jesu död, och desse skulle då wara förtappade för wår frälsnings skull, hwilket wore en stor orätt. Äfwen skulle Gud förlora alla de som woro före Jesu död. — Nej, detta kan icke låta sig göra, ty Jesus skall komma och frälja det som förtappadt war. Matth. 18: 11. Icke är wår himmelske Faders wilja, att någon af desse skola förtappad warda, v. 14. Att de döda skola återlemnas är intet twifwel underkastadt. Jag har ständt satan till domstolen med påstående, att han framskaffar alla de, som äro uti hans wäld, på den dagen, och Gud skall frambringa de som äro i Hans wäld, det gör mig lika hwilkendera; men fram skola de om de finnas i hafwet eller helswetet. Uppb.=B. 20: 13. Ty jag låter mig icke nöja med att mine älskade och wälsignade föräldrar

och stamföräldrar, ifrån och med Adam och Eva och intill tidens slut som alla wälsignade äro. I hwems wäld de äro befinnande wet jag icke, men fram skola de, innan jag slutar striden och detta är wist och så sant Gud mig hjelpe till lif och själ!

Min älskade och wälsignade läfare! Tänk på ändan så gör du aldrig illa. Detta rådet hämta wi af den wise mannen Syrach, och Jesus säger i sitt domsbeslut: det I hafwen gjordt mine minste det hafwen I gjordt mig. De fattige, huswille, nafne, sjuke och bedröfwande äro olyckliga att komma uti fångahus; dessa tallar Jesus för sina minste och sina bröder. Tänk nu efter om du har så förhållit dig emot dessa som Jesus sade, så att du genast kan blifwa räfnad ibland de rättfärdiga, Matth. 25: 37. Men mine wälsignade, konungar, furstar, regenter, domare på hela jorden, till eder måste jag tala några sanningfulla ord; ty jag fruktar icke för att tala sanningen hwarken till Gud, satan eller menniskor på jorden. Jag häfwar icke eller rädas, ty då står min dom skrifwen i Uppenb. 21: 8, och jag måste äfwen wara trogen och icke underlåta att säga sanningen, ty dertill är jag sänd, Joh. 16: 13. Nu frågas hwem hafwer satt eder till konungar, regenter och styre öfwer folket? Här swaras: Det har Gud, ty ingen öfwerhet är utan af Gudi; hwarföre lyder i då icke eder Guds och Herras befallning. När en konung tillfätter en, underhafwande ett embete, då måste han ju alltid lyda sin herra och konungs order och befallning, äfwen mästen Ni lyda Eder Herra och Gud så wida Ni wiljen ostraffelige warda på Jesu Christi tillkommelsedag, ty der blifwer frågan om Ni hafwen gjort Jesu minsta bröder det Han sagt hafwer, men jag wet att Ni icke hafwen efterkommit Jesu wilja då Ni låter blinda, krumplingar, nafne och behöfwande anropa eder om hjelp, men icke hafwa hjerta till att meddela dem ett öre; man skulle tro att Ni hafwen gudahjerta efter Ni ären af Gudi tillfätte det höga embetet. Men den som så gör emot Jesu wilja, han bär ett djefwulshjerta inom sig och dertföre säger Jesus we eder, Ni binda tunga odrägliga bördor till samman åt menniskor, men Ni wiljen icke sjelfwa röra dem med ett finger, Matth. 23. We bethder straff, och utan Ni omwänder eder och gör efter Jesu wilja medan tid är, då mästen Ni undergå ett farligt och swårt straff. Lika såsom en underhafwande i werlden kan icke undwika straff om han gör emot sin herras och konungs order och befallning. Likaså måste en öfwerhet widännas straff om den gör

emot sin Herrs Gud och Jesu bud, wilja och befallning, ty Gud hafwer tillfatt öfwerheten och han fördrar räkenfkap af hwar och en för fua gerningar; och wid ewighetens öppna port der frågas blott hur du har gjort och lefwat på jorden.

Ja, då blifwer frågan om du mättat den hungrige, flådt den nafne, herbergerat den huswille, besökt den sjuke och icke bortglömt uslingen i fångahuset, och då säger Jesus: det J icke hafwen gjort en af dessa mine bröder, det hafwen i icke gjort mig, Matth. 25: 45, och dessa olydiga mennifkor skola gå uti ewig pina, v. 46. Det ewiga straffet hafwer jag hos Gud afbedit lifsom Mose, han bad för folket, och derföre blef Guds wrede stillad, 2 Moseb. 32: 11. Hwad jag hos Gud framburit får jag icke nu yppa; men det har warit rätt, och derföre will Gud också att jag skall dela rätten.

Allt Gud skulle förlåta syndare för Christi död och pinas skull, det wore icke med rättwisjan förenadt, ty någon syndaförlåtelse får icke äga rum. Jag för min del kan icke medgifwa det utan jag beder om det straff jag rättwisligen förtjent, hvilket jag will med tackfjamhet undergå, och jag skall förbjuda Gud att skänka nåd åt någon enda mennifka, ty det går emot Jesu befallning då Han säger: att jag skall straffa werlden för synd, för rättfärdighet och för dom, och för det de icke tro på honom, Joh. 16: 8. Och der skall dömas om hwar och en, efter deras gerningar, Uppb. 20: 13.

Huru detta straff kommer att tillgå will jag äfwen upplysa. När den förödelsens styggelse kommer att ske, som Jesus berättar i Matth. 24, då skall warda en stor wedermöda att den icke warit sådan ifrån werldens begynnelse ej heller warda skall, jolen blifwer mörk och månen skall icke gifwa sitt sken, stjernorna falla af himmelen, himlarnas krafter skola häfwa, åskan höres, blåsten rajar, eldstrålar falla från himmelen och antända hus och kyrkor, allt blifwer ödelagt och allt folk på jorden skola jämra sig.

Och då behöfwer mennifkan tröst; om hon någenfän behöfwer så blifwer det då, och den som tror allt hwad jag berättat och hafwer dessa bladen i sitt minne, han skall så se att jag icke luger och jag säger som Jesus sade: lyfter eder hufwuden upp, ty då kalltas eder förlofning, Luc. 21: 28; och den som tror Jesum kommer icke i domen, Joh. 5: 24, hwar och en som tror Jesum skall icke förgås utan få ewinnerligt lif, Joh. 3: 15.

Guru lycklige kan icke då Jesu trogna wåra, men om de otrogna och omwända säger Jesus: två stola mala på en qwarn, den ene blifwer upptagen, den andre qwarmlåten. Härmed förstås att menniskorne icke syndat lika i werlden och kan således icke få lika straff, ty uti den förödelsens styggelse, skall hwar och en utstå sitt straff, efter som han handlat i tiden. Daniel förkunnar oss om den förödelsens styggelse, att den skall vara Tusendetuhundradenittio dagar, detta är en lång tid i beräkning, men dagtalet förwinner ty jolen gör ingen åtskillnad på dag och natt, utan ett mörker öfwer allt.

Tröster mitt folk, säger eder Gud; Ef. 40. Ty Herrans herrlighet skall uppenbarad warda, och allt kött skall till sammans se, att Herrans mun talar; och så älskade Gud werlden att Han utgaf sin ende son; på det att hwar och en som tror på honom skall icke förgås, utan få ewinnerligt lif; icke har Gud sändt sin son i werlden att Han skall döma werlden; utan att werlden skall warda salig genom honom; och den som tror på honom, han wardar icke dömd, Joh. 3: 16, och hwilka tröstande och glädjande ord är icke detta.

Men tro icke du winner företräde till Guds rike, då du ingår uti ny lära, öfwer gifwer det förbund du en gång lofwat att widhålla; tro icke det tjenar till någon salighet att blifwa döpt, mer än en gång; tro icke det lönar mödan att resa till annan werldsdel för att komma till Zion, ty på jorden finns intet Zion, förr än förlossaren Jesus kommer, och det som af menniskor uppratadt är, skall till intet göras; 1 Cor. 1: 19. Skulle jag gå ifrån det löfte, och rygga det jag en gång lofwat att hålla, då skulle Gud också gå ifrån sitt gifna löfte, och det wore olyckligt för mig och alla. Gud hafwer lofwat och jagt att qwinans fäd skall fondertrampa ormens hufwud. Härmed menar Gud Jesuwulens hufwud, magt och wälde. Han har lofwat skapa oss en ny himmel, och en ny jord, Ef. 65: 17, 2 Pet. 3: Uppb. 21, samt att döden skall platt upplufwen warda, Ef. 25: 8, Matt. 16: 28, Joh. 3: 15—36, och allt kött skall se Guds salighet Luce 3: 6, samt återlemna den till himlen tagne frälsharen, och detta allt måste Gud uppfylla och fullgöra på min rättwisa anhållan, ty jag slutar icke förrän det sker; jag låter mig icke affspisa med goda löften, så wida Gud skall kallas mäktig, och förmår göra hwad han will. Gud skapade himmel och jord och allting, samt menniskorna till ett ewigt lif, och efter sitt

eget beläte, 1 Mos. b. 1: 26, Wisb. b. 2: 23. Det är wäl icke rätt, att bortglömma människorna, som äro Hans eget beläte, hwarföre jag söker ändring. Har jag orätt, så straffa mig; men har jag rätt, så skaffa mig den rätt jag söker.

Drons barn och satans tjenare göra förakt och spe af mig för det jag skämt satan till domstolen, samt söker den rätt jag eger. Den som gör spe af mig, han gör spe af Jesus, ty jag förkunnar icke annat än han muntligen och skriftligen sagt mig. Jag talar icke af mig sjelf; ty menniskan kan intet taga utan det warder henne gifwit af himmelen, och jag rår icke för att Herrans råd äro underliga Ef. 28: 29, och en galenskap för werlden, hwilket Gud utwalt, 1 Cor. 1: 27.

När satan dödade Jesus, begagnade han menniskor dertill, utom det kunde det icke ske. Hvem kan nu förbjuda Gud, att äfwen begagna menniskor på yttersta dagen. Har icke Jesus lof att uppenbara sig för hwem han behagar, Math. 11: 25, och sätta sin anda på hwem han will, att utföra domen till en seger Math. 12: 18. Si min tjenare, jag skall gifwa Sonom min anda, han skall låta komma rätt på jorden, Ef. 42.

Jag är en Jesu tjenare och jag måste lyda Hans befallning, ty det är nödwändigt att Han låtit skrifwa denna magtpåliggande Liffens bok, emedan alla de som icke woro skrifne uti den skulle kastas i den brinnande sjön, Uppb. 20: 15. Jag har förut omnämndt att Enoch och Elias skola blifwa mina wittne wid Christi domstol, Matth. 11: 14, 17: 10, hwilka Gud för den skull lefwande till hinla tagit. Nu torde någon fråga hwad de kunna wittna: jo de skola intyga att i himmelen finnes ingen mer än Jesus som jag begärt, samt att det är en oryggelig sanning allt hwad jag skrifwit i denna bok, och sedan är målet wunnet och domen lätt gifwen.

Mina tillfällen medgifwa icke att förkunna och uttyda allt, som jag wet, önskade och borde göra, emedan jag är i saknad af det nödwändiga.

Jesus har wifit mig den förödelens stygghelse som Johannes såg, Uppb. 6: 12, den yttersta domen, wår förwandling, de dödas uppståndelse, den nya jorden och herrligheten; detta will ingen tro; men war god och undersök på alla de ställen jag hänwisat i den Heliga skrift, och tro den, 5 Moseb. 18: 18, Ef. 42: 9, Matth. 25: 31.

Utgifware: Anders Berggren, Ystad, Skifwarv, Öremölla.
Tredje upplagan.